

Bruksela, 1 kwietnia 2022 r.
(OR. fr)

7860/22

CYBER 108
COPEN 118
JAI 444
COPS 143
RELEX 429
JAIEX 30
TELECOM 138
POLMIL 82
CFSP/PESC 432
ENFOPOL 179
DATAPROTECT 95

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	29 marca 2022 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2022) 132 final
Dotyczy:	Zalecenie dotyczące DECYZJI RADY upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji dotyczących kompleksowej konwencji międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 132 final.

Zał.: COM(2022) 132 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 29.3.2022 r.
COM(2022) 132 final

Zalecenie

DECYZJA RADY

**upoważniająca do rozpoczęcia negocjacji dotyczących kompleksowej konwencji
międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii
informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

Według opracowanej przez Europol oceny zagrożenia wykorzystaniem internetu przez zorganizowane grupy przestępcze¹ cyberprzestępczość nadal stanowi rosnące zagrożenie dla bezpieczeństwa obywateli i przedsiębiorstw w Unii Europejskiej (UE). Cyberprzestępczość jest zjawiskiem globalnym i pozbawionym granic, a zacieśnienie współpracy międzynarodowej w zakresie jej zwalczania od wielu lat stanowi priorytet dla państw na całym świecie.

Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości z 2001 r. („Konwencja o cyberprzestępczości”) jest pierwszym międzynarodowym traktatem dotyczącym cyberprzestępczości, w którym zdefiniowano przestępstwa wchodzące w zakres cyberprzestępczości, przewidziano szereg uprawnień i procedur umożliwiających prowadzenie dochodzeń w sprawie cyberprzestępczości, takich jak przeszukiwanie sieci komputerowych i przechwytywanie danych, oraz zabezpieczanie elektronicznego materiału dowodowego odnoszącego się do przestępstw, a także ustanowiono ramy współpracy międzynarodowej². Do Konwencji o cyberprzestępczości mogą przystąpić państwa niebędące członkami Rady Europy i z możliwości tej skorzystały kraje ze wszystkich regionów geograficznych. Obecnie sygnatariuszami konwencji jest 66 państw, a do przystąpienia do niej zaproszono czternaście kolejnych. Konwencja stanowi podstawę przepisów dotyczących walki z cyberprzestępczością w 80 % krajów na świecie. Przyjęcie drugiego protokołu dodatkowego do Konwencji o cyberprzestępczości przez Komitet Ministrów Rady Europy 17 listopada 2021 r. świadczy o tym, że konwencja nadal stanowi istotne ramy współpracy międzynarodowej w zakresie cyberprzestępczości³.

Kwestie postępu technologii informacyjnych oraz szybkiego rozwoju nowych systemów telekomunikacyjnych i sieci komputerowych, a także wykorzystywania i nadużywania tych technologii w celach przestępczych znalazły się również w programie działań Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ). 21 grudnia 2010 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję nr 65/230, w której zwróciło się do Komisji ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości Sądownictwa Karnego o powołanie otwartej międzyrządowej grupy ekspertów w celu przeprowadzenia kompleksowego badania problemu cyberprzestępczości⁴. Na swoim siódmym (i ostatnim) posiedzeniu w dniach od 6 do 8 kwietnia 2021 r. otwarta międzyrządowa grupa ekspertów podsumowała wszystkie wstępne

¹ 2021 Europol, Internet organised crime threat assessment (IOCTA) (Ocena zagrożenia wykorzystaniem internetu przez zorganizowane grupy przestępcze (IOCTA)), www.europol.eu

² Konwencja budyńska Rady Europy o cyberprzestępczości (CETS nr 185), 23 listopada 2001 r., <https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=0900001680081561>

³ [Szczerbowski \(coe.int\)](http://www.coe.int).
[Drugi protokół dodatkowy do konwencji o cyberprzestępczości przyjęty przez Komitet Ministrów Rady Europy – Aktualności \(coe.int\)](http://www.coe.int).

⁴ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z 21 grudnia 2010 r., [A/Res/65/230 - E - A/Res/65/230 -Desktop \(undocs.org\)](http://undocs.org/A/Res/65/230-E-A/Res/65/230-Desktop).

wnioski i zalecenia zaproponowane przez państwa członkowskie ONZ⁵ i zgodziła się przekazać Komisji ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości Sądownictwa Karnego 63 uzgodnione wnioski i zalecenia⁶. W swoim badaniu grupa nie osiągnęła konsensusu co do potrzeby przyjęcia nowego międzynarodowego traktatu o cyberprzestępczości.

Jednocześnie niektóre państwa członkowskie ONZ zintensyfikowały swoje wysiłki na rzecz opracowania takiego traktatu w ramach obrad Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ. W konsekwencji Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję nr 73/187 z 17 grudnia 2018 r. „Przeciwdziałanie wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych”⁷. Następnie, 27 grudnia 2019 r., Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło drugą rezolucję, nr 74/247, na ten sam temat, ustanawiającą otwarty międzyrządowy komitet ekspertów *ad hoc* („komitet *ad hoc*”) w celu opracowania kompleksowej konwencji międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych. W rezolucji określono, że komitet *ad hoc* ma w pełni uwzględnić istniejące instrumenty międzynarodowe oraz działania podejmowane na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym w zakresie zwalczania wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych, w szczególności prace i wyniki prac otwartej międzyrządowej grupy ekspertów⁸. 26 maja 2021 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję nr 75/282, w której określono zasady prowadzenia negocjacji⁹. Zgromadzenie Ogólne ONZ postanowiło między innymi, że komitet *ad hoc* powinien zwołać co najmniej sześć sesji trwających po 10 dni każda, które rozpoczną się w styczniu 2022 r., oraz sesję podsumowującą, podczas której przedstawi projekt konwencji Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ na jego siedemdziesiątej ósmej sesji w 2024 r. Postanowiono też, że komitet *ad hoc* zorganizuje pierwszą, trzecią i szóstą sesję negocjacji w Nowym Jorku, zaś drugą, czwartą i piątą – w Wiedniu. 20 stycznia 2022 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ podjęło decyzję o przelożeniu pierwszej sesji na późniejszy termin ze względu na sytuację związaną z pandemią COVID-19 w Nowym Jorku.

Niniejszy wniosek ma na celu zapewnienie odpowiedniego udziału Unii Europejskiej w tych negocjacjach, ponieważ oczekuje się, że będą one dotyczyć elementów związanych z przepisami i kompetencjami UE, zwłaszcza w dziedzinie cyberprzestępczości. Art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że „Unia ma [...] wyłączną kompetencję do zawierania umów międzynarodowych [...] w zakresie, w jakim ich zawarcie może wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres”. Umowa międzynarodowa może wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres, jeżeli obszar objęty umową pokrywa się z przepisami Unii lub jest w znacznym stopniu uwzględniony w prawie Unii.

Biorąc pod uwagę, że negocjacje dotyczą kwestii wchodzących w zakres kompetencji Unii innych niż WPZiB, które mają być głównymi elementami przewidywanej umowy, Komisja

⁵ Kompilacja wszystkich wstępnych wniosków i zaleceń zaproponowanych przez państwa członkowskie podczas posiedzeń grupy ekspertów ds. kompleksowego badania cyberprzestępczości, które odbyły się w latach 2018, 2019 i 2020: [V2101012.pdf \(unodc.org\)](#).

⁶ Sprawozdanie z posiedzenia grupy ekspertów ds. kompleksowego badania cyberprzestępczości, które odbyło się w Wiedniu w dniach 6–8 kwietnia 2021 r.: [V2102595.pdf \(unodc.org\)](#).

⁷ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z 17 grudnia 2018 r., [A/RES/73/187](#).

⁸ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z 27 grudnia 2019 r., [A/RES/74/247](#).

⁹ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z 26 maja 2021 r., [A/RES/75/282*](#).

powinna zostać wyznaczona na przewodniczącego zespołu negocyjacyjnego. W sprawach dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa negocjacje prowadzi Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa jako członek zespołu. Główny negocjator z ramienia Komisji zapewni ogólną spójność umowy. Pod zwierzchnictwem głównego negocjatora służby Komisji będą odgrywać wiodącą rolę w odniesieniu do części przewidywanej umowy nieobjętych WPZiB, natomiast w odniesieniu do części przewidywanej umowy, które wchodzą w zakres WPZiB, wiodącą rolę odgrywać będzie ESDZ.

Niniejsze zalecenie przedkłada się Radzie na podstawie art. 218 TFUE w celu uzyskania upoważnienia do negocjowania przyszłej konwencji ONZ w imieniu Unii Europejskiej, do wydania wytycznych negocjacyjnych oraz do wyznaczenia Komisji jako negocjatora.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Walka z cyberprzestępczością ma priorytetowe znaczenie dla Unii Europejskiej, czego dowodem są: strategia w zakresie unii bezpieczeństwa z 2020 r.¹⁰ oraz strategia zwalczania przestępczości zorganizowanej z 2021 r.¹¹ W trzecim sprawozdaniu z postępu prac w realizacji strategii UE w zakresie unii bezpieczeństwa z 2021 r. Komisja zobowiązała się do zapewnienia skutecznego udziału Unii w negocjacjach – na szczęblu Organizacji Narodów Zjednoczonych – dotyczących kompleksowej konwencji międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych¹².

Komisja uznaje potrzebę dalszego rozwoju i wzmocnienia zdolności organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości w tej dziedzinie oraz opracowania krajowych przepisów dotyczących cyberprzestępczości, jeżeli obowiązujące przepisy nie są wystarczające. Uznaje ona również potrzebę propagowania współpracy międzynarodowej w walce z cyberprzestępczością i wspiera szereg programów budowania zdolności w wielu krajach na całym świecie, w tym w krajach rozwijających się¹³. Komisja wspiera prace międzyrządowej grupy ekspertów ONZ ds. zwalczania cyberprzestępczości, Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości Sądownictwa Karnego, Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC), komitetu Konwencji o cyberprzestępczości i innych organów.

Oczekuje się, że negocjacje w sprawie konwencji międzynarodowej będą dotyczyły wspólnych unijnych zasad walki z cyberprzestępczością. Mogą one obejmować w szczególności dyrektywę 2011/93/UE w sprawie zwalczania wykorzystywania seksualnego dzieci w internecie oraz pornografii dziecięcej¹⁴, która to dyrektywa dotyczy nowych zjawisk w środowisku online, takich jak nagabywanie dzieci dla celów seksualnych (przestępcy podający się za dzieci, aby zwabić nieletnich w celu wykorzystania seksualnego); dyrektywę

¹⁰ [COM\(2020\) 605 final \(27.7.2020\).](#)

¹¹ [COM\(2021\) 170 final \(14.4.2021\).](#)

¹² [COM\(2021\) 799 final \(8.12.2021\).](#)

¹³ Należą do nich takie programy, jak GLACY+, CyberEast i CyberSouth, współfinansowane przez UE i Radę Europy i zarządzane przez Radę Europy.

¹⁴ Dyrektywa 2011/93/UE (13.12.2011).

2013/40/UE dotyczącą ataków na systemy informatyczne¹⁵, której celem jest zwalczanie cyberataków na dużą skalę poprzez zobowiązanie państw członkowskich do wzmocnienia krajowych przepisów dotyczących cyberprzestępczości i wprowadzenia wysokiego poziomu sankcji karnych; oraz dyrektywę (UE) 2019/713 w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi¹⁶, która ujednolica czyny zabronione osób fizycznych lub prawnych w odniesieniu do bezgotówkowych środków płatniczych i rozszerza odpowiedzialność karną na waluty wirtualne i portfele cyfrowe. Inne instrumenty UE zapewniają wspólne zasady zwalczania przestępstw, których popełnienie może być możliwe dzięki wykorzystaniu systemów informatycznych; do przestępstw tych należy np. terroryzm, handel ludźmi, nielegalny obrót środkami odurzającymi, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja i przestępczość zorganizowana.

Oczekuje się, że zakresem negocjacji objęte zostaną również środki proceduralne i środki współpracy w postępowaniu karnym. Obecne ramy prawne UE obejmują między innymi instrumenty dotyczące egzekwowania prawa i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, takie jak dyrektywa 2014/41/UE w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych¹⁷, Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej¹⁸, rozporządzenie 2018/1727 w sprawie Eurojustu¹⁹, rozporządzenie 2016/794 w sprawie Europolu²⁰, rozporządzenie (UE) 2017/1939 wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (EPPO)²¹, decyzja ramowa Rady 2002/465/WSiSW w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych²² oraz decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów²³. Istotne są również wnioski Komisji z kwietnia 2018 r. w sprawie transgranicznego dostępu do elektronicznego materiału dowodowego²⁴ oraz pakiet dotyczący współpracy policyjnej²⁵, który jest obecnie przedmiotem unijnej procedury ustawodawczej. Na zewnątrz Unia Europejska zawarła szereg umów dwustronnych z państwami trzecimi, np. Porozumienie o wzajemnej pomocy prawnej między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki oraz między Unią Europejską a Japonią²⁶.

¹⁵ Dyrektywa 2013/40/UE (12.8.2013).

¹⁶ Dyrektywa (UE) 2019/713 (17.4.2019).

¹⁷ Dyrektywa 2014/41/UE (3.4.2014).

¹⁸ Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (29.5.2020).

¹⁹ Rozporządzenie (UE) 2018/1727 (14.11.2018).

²⁰ Rozporządzenie (UE) 2016/794 (11.5.2016).

²¹ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 (12.10.2017).

²² Decyzja ramowa Rady 2002/465/WSiSW (13.6.2002).

²³ Decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW (30.11.2009).

²⁴ Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych COM/2018/225 final oraz wniosek dotyczący dyrektywy ustanawiającej zharmonizowane przepisy dotyczące mianowania przedstawicieli prawnych w celu gromadzenia dowodów na potrzeby postępowań karnych COM/2018/226 final (17.4.2018).

²⁵ Wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie współpracy policyjnej, COM(2021) 780, wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich, uchylającej decyzję ramową Rady 2006/960/WSiSW, COM(2021) 782, oraz wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie zautomatyzowanej wymiany danych na potrzeby współpracy policyjnej („Prüm II”), COM(2021) 784, (8.12.2021).

²⁶ Porozumienie między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej (25.6.2003).

Unia przyjęła również szereg dyrektyw, które wzmacniają prawa procesowe podejrzanych i oskarżonych²⁷. Ochrona danych osobowych jest prawem podstawowym zapisanym w art. 16 TFUE i art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Dane osobowe muszą być przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)²⁸ i dyrektywą (UE) 2016/680 (dyrektywa w sprawie danych w sektorze policji)²⁹. Podstawowe prawo jednostki do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się zapisano również w art. 7 Karty praw podstawowych. Jego zasadnicze elementy obejmują poszanowanie prywatności komunikacji oraz ochronę urządzeń końcowych użytkownika. Dane pochodzące z łączności elektronicznej muszą być przetwarzane zgodnie z dyrektywą 2002/58/WE (dyrektywa o e-prywatności)³⁰.

Negocjacje powinny zagwarantować, że postanowienia przyszłej konwencji ONZ zapewnią najwyższą możliwą ochronę praw człowieka, a państwa członkowskie będą mogły przestrzegać prawa Unii, uwzględniając także jego przyszły rozwój.

• Spójność z innymi politykami Unii

Unia Europejska konsekwentnie propaguje Konwencję o cyberprzestępczości jako cenne i elastyczne ramy prawne stanowiące punkt odniesienia dla współpracy międzynarodowej w walce z cyberprzestępczością. Wspiera ona państwa trzecie w przystępowaniu do konwencji, umożliwiając im wprowadzenie minimalnych krajowych ram prawnych walki z cyberprzestępczością, a także rozwijanie niezbędnych zdolności w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych i ścigania karnego oraz ułatwianie współpracy z innymi stronami konwencji³¹.

UE, reprezentowana przez Komisję, jest również aktywnie zaangażowana w negocjacje dotyczące drugiego protokołu dodatkowego do Konwencji o cyberprzestępczości³². Protokół zostanie otwarty do podpisu w maju 2022 r. Ponieważ kwestie objęte drugim protokołem dodatkowym wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii, 25 listopada 2021 r. Komisja przyjęła dwa wnioski dotyczące decyzji Rady w sprawie upoważnienia państw członkowskich UE do podpisania³³ i ratyfikowania³⁴, w interesie Unii Europejskiej, drugiego protokołu dodatkowego do Konwencji o cyberprzestępczości.

Umowa między Unią Europejską a Japonią w sprawie wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych (2009).

²⁷ Dyrektywa 2010/64/UE (20.10.2010); dyrektywa 2012/13/UE (22.5.2012); dyrektywa 2013/48/UE (22.10.2013); dyrektywa (UE) 2016/1919 (26.10.2016); dyrektywa (UE) 2016/800 (11.5.2016); dyrektywa (UE) 2016/343 (9.3.2016).

²⁸ Rozporządzenie (UE) 2016/679 (27.4.2016).

²⁹ Dyrektywa (UE) 2016/680 (27.4.2016).

³⁰ Dyrektywa 2002/58/WE (12.7.2002), zmieniona dyrektywą 2009/136/WE (25.11.2009).

³¹ Zob. np. konkluzje Rady w sprawie dyplomacji elektronicznej, 10 lutego 2015 r., dokument 6122/15.

³² Decyzja Rady upoważniająca Komisję Europejską do uczestnictwa, w imieniu Unii Europejskiej, w negocjacjach w sprawie drugiego protokołu dodatkowego do Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości, nr ref. 9116/19.

³³ Wniosek dotyczący decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do podpisania, w interesie Unii Europejskiej, drugiego protokołu dodatkowego do Konwencji o cyberprzestępczości w sprawie wzmocnionej współpracy i ujawniania elektronicznego materiału dowodowego, COM/2021/718 final (25.11.2021).

³⁴ Wniosek dotyczący decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, drugiego protokołu dodatkowego do Konwencji o cyberprzestępczości w sprawie wzmocnionej współpracy i ujawniania elektronicznego materiału dowodowego COM/2021/719 final (25.11.2021).

W związku z tym podczas negocjacji trzeba będzie również zapewnić zgodność i spójność z Konwencją o cyberprzestępczości i jej protokołami dodatkowymi.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Art. 218 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że Komisja ma przedstawić swoje zalecenia Radzie, która przyjmuje decyzję upoważniającą do podjęcia rokowań oraz mianującą negocjatora Unii. Zgodnie z art. 218 ust. 4 TFUE Rada może kierować wytyczne do negocjatora Unii.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Działania jednostronne nie stanowiłyby alternatywy, ponieważ nie stanowiłyby wystarczającej podstawy do współpracy z państwami niebędącymi członkami UE. Przystąpienie do umowy wielostronnej, takiej jak wynegocjowana przez Unię możliwa przyszła konwencja ONZ, jest skuteczniejsze niż podejmowanie negocjacji z poszczególnymi państwami niebędącymi członkami UE na poziomie dwustronnym.

- **Proporcjonalność**

Inicjatywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zakładanych celów polityki.

- **Wybór instrumentu**

Zalecenie Komisji dotyczące decyzji Rady upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji jest zgodne z art. 218 ust. 3 TFUE, który stanowi, że Komisja przedstawia swoje zalecenia Radzie, która przyjmuje decyzję upoważniającą do podjęcia rokowań.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

14 stycznia 2022 r. Komisja opublikowała na swojej stronie internetowej zaproszenie do zgłaszania uwag dotyczących tej inicjatywy, gdzie można było zgłaszać uwagi przez cztery tygodnie. Na stronie internetowej poświęconej konsultacjom opublikowano indywidualne odpowiedzi (pięć) na zaproszenie do zgłaszania uwag. Uwagi te uwzględniono przy opracowywaniu niniejszego wniosku.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

W ramach przygotowań do negocjacji Komisja wzięła pod uwagę opinie wyrażone przez ekspertów z państw członkowskich podczas dyskusji na forum odpowiednich grup roboczych Rady.

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy.

- **Prawa podstawowe**

Negocjacje prawdopodobnie obejmą elementy mogące stanowić ingerencję w prawa podstawowe, takie jak środki proceduralne w postępowaniu karnym, definicje przestępstw, które mogą stanowić podstawę wszczęcia postępowania karnego, lub dostęp do prywatnych danych osoby uzyskanych w kontekście postępowania karnego. Postanowienia, które mają być przedmiotem negocjacji, mogą prowadzić do ingerencji w np. prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do prywatności i prawo do ochrony danych osobowych. Ponieważ udział w negocjacjach w imieniu Unii Europejskiej nie powinien obniżać poziomu ochrony praw podstawowych w Unii, w niniejszej inicjatywie proponuje się dążenie do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony praw podstawowych.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii. Państwa członkowskie UE mogą ponieść jednorazowe koszty wdrożenia konwencji po zakończeniu negocjacji, choć na obecnym etapie określenie tych kosztów nie jest możliwe, ponieważ negocjacje jeszcze się w pełni nie rozpoczęły.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Oczekuje się, że proces negocjacji będzie trwał do 2024 r., po czym będzie można podpisać i zawrzeć konwencję. W ramach inicjatywy proponuje się prowadzenie procesu negocjacyjnego, który jest otwarty, integracyjny i przejrzysty.

Zalecenie

DECYZJA RADY

upoważniająca do rozpoczęcia negocjacji dotyczących kompleksowej konwencji międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 218 ust. 3 i 4,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) 27 grudnia 2019 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję nr 74/247 dotyczącą przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych, w której ustanowiono otwarty międzyrządowy komitet ekspertów *ad hoc*, reprezentatywny dla wszystkich regionów, w celu opracowania kompleksowej konwencji międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych³⁵. Unia powinna uczestniczyć w negocjacjach dotyczących tej konwencji.
- (2) Unia przyjęła wspólne zasady, które pokrywają się z kilkoma elementami rozważanymi w przypadku takiej konwencji. Te wspólne zasady obejmują w szczególności kompleksowy zestaw instrumentów dotyczących prawa karnego materialnego³⁶, współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych³⁷, minimalnych norm w zakresie praw procesowych³⁸, a także gwarancji

³⁵ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 27 grudnia 2019 r. dotycząca sprawozdania Trzeciego Komitetu (A/74/401), „Przeciwdziałanie wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych”, [A/RES/74/247](#).

³⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW, [Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1](#); dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW, [Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 8](#); dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/713 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi, zastępująca decyzję ramową Rady 2001/413/WSiSW, PE/89/2018/REV/3, [Dz.U. L 123 z 10.5.2019, s. 18](#).

³⁷ Akt Rady z dnia 29 maja 2000 r. ustanawiający Konwencję o wzajemnej pomocy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Dz.U. C 197 z 12.7.2000, s. 1; rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz uchylenia decyzji Rady 2002/187/WSiSW, Dz.U. L 295 z 21.11.2018; rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

ochrony danych i prywatności³⁹. Należy również wziąć pod uwagę przyszłe wspólne zasady⁴⁰.

- (3) Z tego względu nowa konwencja międzynarodowa w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych może wpłynąć na wspólne zasady Unii lub zmienić ich zakres stosowania.
- (4) W celu ochrony integralności prawa Unii oraz zapewnienia spójności przepisów prawa międzynarodowego i prawa Unii konieczne jest, aby Unia uczestniczyła w negocjacjach dotyczących nowej konwencji międzynarodowej w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych.

2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW, Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53; decyzja ramowa Rady 2002/465/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, Dz.U. L 162 z 20.6.2002, s. 1; decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów, Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 42; dyrektywa nr 2014/41/UE w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych, Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1.

³⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym, Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1.

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW; dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r.

⁴⁰ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych, 17 kwietnia 2018 r., COM(2018) 225 final; wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej zharmonizowane przepisy dotyczące mianowania przedstawicieli prawnych w celu gromadzenia dowodów na potrzeby postępowań karnych, 17 kwietnia 2018 r., COM(2018) 226 final.

- (5) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu [...] r.
- (6) [Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.]

[LUB]

[Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia powiadomiła [pismem z dnia ... r.] o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.]

- (7) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Komisja zostaje niniejszym upoważniona do negocjowania, w imieniu Unii, kompleksowej konwencji w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w celach przestępczych.

Artykuł 2

Wytyczne negocjacyjne przedstawiono w załączniku.

Artykuł 3

Rokowania prowadzone są w konsultacji ze specjalnym komitetem, który zostanie wyznaczony przez Radę.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wraz z załącznikiem zostanie podana do wiadomości publicznej niezwłocznie po jej przyjęciu.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*